

CUVÂNT LA ADORMIREA MAICII DOMNULUI (15 AUGUST)

„Bucură-te Cea plină de dar, care, întru adormirea Ta, nu ne lași pe noi.”

Toate praznicele sfinților sunt pline de bucurie creștinească, dar praznicele Maicii Domnului sunt cu mult mai mult, fiindcă ea este Maica noastră a tuturor, mai sfântă decât toți Sfinții și mai cinstită decât Heruvimii și Serafimii.

Ne bucurăm la sfânta ei naștere, pentru că s-a născut bucuria a toată lumea; ne bucurăm la bunavestire pentru că s-a făcut începutul mântuirii a toată lumea; dar la praznicul preaslăvitei ei adormiri ne bucurăm și mai mult, îndoit ne bucurăm.

Ne bucurăm la acest praznic fiindcă însăși Maica Domnului se bucură acum cu negrăită bucurie, fiindcă se mută de pe pământ la cele cerești, merge la preaiubitul și prea doritul ei Fiu. Cum dar să nu ne bucurăm și noi împreună cu Maica noastră? Și ne mai bucurăm, pentru că mergând la Cer, Maica noastră de-a pururi mijlocește și se roagă pentru noi, fiii ei, ca o ambasadoare a întregului neam omenesc.

De aceea zic îndoită este astăzi bucuria noastră și de aceea cântăm Maicii Domnului: „Bucură-te bucuria noastră; bucură-te cea plină de dar, care întru adormirea ta nu ne lași pe noi!”

Inima Maicii Domnului ascundea multe taine și negrăite bucurii. Văzuse atâtea lucruri minunate, auzise atâtea cuvinte nemaiauzite, atâtea taine îi va fi încredințat Fiul ei, Domnul Hristos, și ea pe toate le pusese în inima sa. Dar sfânta sa inimă de multe ori fusese și străpunsă de sabie, după prorocescul cuvânt al bătrânului Simeon: „Și prin inima ta va trece sabie” (Luca 2, 35). Ba aș zice că în cei 33 de ani ai vieții pământești ai Mântuitorului, de nenumărate ori sabie i-a trecut prin inimă. A fost străpunsă când a trebuit să fugă cu pruncul în Egipt de mânia ucigașului Irod; a suferit când a pierdut la Ierusalim pe tânărul Iisus de 12 ani și apoi neconținut a fost străpunsă în cei trei ani de propovăduire ai Domnului, văzând pe dumnezeiescul său Fiu că este urât de farisei și cărturari; că este dușmănit și urmărit pentru minunile și cuvintele cu care mângâia pe oameni. Iar în zilele sfintelor și înfricoșatelor Patimi ale Domnului a strigat cu proorocul: „Cine a văzut durere ca durerea mea!”

S-a bucurat apoi nespus de mult întru învierea Fiului său, pe Care Ea cea dintâi L-a văzut înviat din morți, iar după înălțarea Lui la Ceruri, trăia cu nepotolit dor și nerăbdare de a se vedea de-a pururi împreună cu Fiul Cel preaiubit.

Sfânta tradiție ne spune că Maica Domnului a ajuns până la vârsta de 60 de ani, trăind în tăcută smerenie împreună cu iubitul ucenic, Sfântul Ioan Evanghelistul în Efes, unde până astăzi se vede biserița și casa de piatră în care a trăit Preacurata Maică. Dar ea venea adeseori la sfintele locuri, în Ierusalim și îndeosebi în Ghetsimani, unde se ruga îndelung.

Călătorul care merge la sfintele locuri în Palestina, află pe muntele Sionului o catedrală măreață și minunat împodobită. Aici, ne spune Sfânta Tradiție, a fost casa în care și-a sfârșit zilele Preasfânta Fecioară. De aceea se și numește catedrala Adormirii. De aici până la foișorul Cinei de Taină sunt numai câțiva pași, iar alături de foișor se află mormântul marelui ei strămoș, împăratul și psalmistul David. Era firesc ca aici, pe locul atâtor de mari sfinte amintiri, să-și încheie viața Maica Domnului.

Aici, Arhanghelul Gavriil, bine vestitorul și slujitorul ei, i-a adus vestea cea plină de bucurie că a sosit vremea să meargă la Fiul cel prea dorit.

Atunci, precum zice cântarea de la privegherea praznicului Adormirii, ca la un semn, Apostolii care se aflau la propovăduire, răspândiți în toată lumea, au fost răpiți pe nori și într-o clipă aduși pe sus la Ierusalim, ca să fie de față la îngroparea Maicii Domnului. Însuși Domnul Hristos, înconjurat de cetele îngerești, a venit precum se cădea să ia sufletul Preasfintei Sale Maici.

Apoi cu dumnezeiesc alai, în cântări îngerești și omenști, dumnezeiescul trup a fost dus și îngropat în Ghetsimani, nu departe de locul unde Domnul se rugase cu lacrimi și sânge pentru noi păcătoșii și unde până astăzi Mormântul Maicii Domnului este cinstit cu adâncă evlavie de toată lumea creștină.

O, negrăită bucurie a Maicii Domnului! Cu adevărat, așa cum ai spus întru smerenia Ta, de acum te vor ferici toate neamurile” (Luca 1, 48). De aceea toată suflarea creștinească se bucură astăzi și noi nevrednicii ne bucurăm de bucuria ta cea nespusă și-ți strigăm din toată inima: „Bucură-te, bucuria noastră!”

Dacă, întru adormirea ei, Preacurata Maică se bucura negrăit, apoi apostolii erau nemângâiați. După înălțarea la ceruri a Domnului și Învățătorului lor, le mai rămăsese Preacurata Maică, pe care privind-o se mângâiau, aducându-și aminte de toate cele petrecute împreună cu Domnul și Fiul Ei. Acum, însă, când și ea plecase, nu se puteau mângâia, ci stăteau copleșiți de întristare în jurul mormântului ei din Ghetsimani.

Prin dumnezeiască rânduială, însă, Sfântul Apostol Toma nu fusese adus de nor la Adormirea Maicii Domnului, ci abia a treia zi sosise. Aflând el de cele petrecute și văzând pe ceilalți apostoli înlăcrimați la groapa Maicii Domnului, a început a se tângui zicând: „Oare nu suntem noi toți ucenici ai aceluiasi Dascăl, pe Care toți Îl mărturisim? Cum de eu nu m-am învrednicit ca și voi să văd adormirea Maicii Preacurate? Au doară nu sunt și eu apostol; sau Dumnezeu nu mă primește

pe mine ca și pe voi? Deschideți groapa, ca măcar trupul Preacuratei să-l văd și să mă închin lui!” La aceste cuvinte, Apostolii au deschis mormântul Precistei, dar, o minune, nimic nu au mai aflat înăuntru!

Dumnezeiescul ei Fiu nu îngăduise să se dea stricăciunii trupul în care se plămădisese ființa Sa pământească, ci îl schimbase într-o nestricăciune pe care trupurile dreptilor abia după a doua Sa venire o vor avea. De aceea îl înviase, îl preschimbaseră și trecuse din moarte la viață pe Preacurata Sa Maică, ridicându-o la Cer, într-o negrăită bucurie a vieții celei veșnice.

Atunci au înțeles Sfinții Apostoli dumnezeiasca rânduială, pentru care sfântul Toma nu a fost adus la Ierusalim odată cu ei și inimile lor s-au mângâiat într-o nădejde. Și Maica Domnului degrabă le-a arătat că nu-i uită și le-a schimbat într-o bucurie întristarea.

Ne spune iarăși Sfânta Tradiție că pe când apostolii se adunau la cina zilnică și ziceau: „Mare este numele Sfintei Treimi! Doamne Iisuse Hristoase ajută-ne nouă!”, într-una din zile, nu mult după sfânta Adormire, li s-a arătat aievea Maica Domnului, înconjurată de îngeri luminați și le-a zis: „Bucurați-vă, că eu sunt cu voi în toate zilele!” Atunci ucenicii plini de spaimă și de bucurie au strigat: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, ajută-ne nouă!” Și de atunci a rămas tradiție sfântă, rânduiala Panaghiei, care se săvârșește în sfintele mănăstiri în duminici și sărbători la masa de obște și care ne amintește de făgăduința Maicii Domnului: „Bucurați-vă, că iată eu sunt cu voi în toate zilele!”

Mare a fost bucuria de atunci a Sfinților Apostoli și mare este nădejdea tuturor creștinilor știind noi această făgăduință a Maicii Domnului!

Da, Maica Domnului ne-a făgăduit că este cu noi în toate zilele și ea nu-și uită făgăduința. O întâlnim pretutindeni în calea vieții noastre pământești. E plină lumea creștină de bisericile închinare Maicii Domnului și nenumărate sunt icoanele ei făcătoare de minuni, de la care neconținut se revărsă cu îmbelșugare darurile sale bogate, peste credincioșii care aleargă la dânsa.

Toți sfinții din cer se roagă lui Dumnezeu pentru frații lor cei mai mici din lume, care se înviforează pe marea vieții, dar cu mult mai mult se roagă pentru noi Maica Domnului. „Căci ea este Maică a lui Dumnezeu, pe care Îl are Fiu din pricina nașterii și este maică a tuturor creștinilor, pe care iarăși îi are fii, din pricina înfierii. Și când se roagă ea lui Dumnezeu pentru creștini, ea se roagă Fiului ei pentru fiii ei. Și se roagă lui Dumnezeu cu atâta îndrăzneală, cum numai o mamă poate avea către fiul ei; și se roagă pentru creștini cu atâta dragoste, cât numai fiii pot avea din partea mamei lor. Iar îndrăzneala și dragostea unei astfel de mame sunt nemărginite. Ce poate să ceară ea și să nu ia de la un astfel de fiu și ce putem să cerem și să nu luăm de la o astfel de maică?”

Dacă ne uităm sus la mijlocul catapetesmei sfântului altar, vedem zugrăvită icoana Mântuitorului Împărat și Judecător al lumii, având de-a dreapta pe Sfânta Sa Maică, iar la stânga pe marele său prieten, Sfântul Ioan Botezătorul. Maica Domnului are față smerită și mâinile întinse către Domnul. „Fiule”, zice ea, „privește la aceste mâini, care Te-au purtat; le întind către Tine cu smerenie și rugăciune: milostivește-Te pentru necăjitul neam omenesc!” O, sfinte și preasfinte mâini, de-a pururi întinse și niciodată obosite pentru noi păcătoșii! De aceea și noi strigăm cu bucurie și plini de nădejde: „Bucură-te, cea plină de Har, care întru adormirea ta nu ne lași pe noi!”

Cum să ne bucurăm și noi îndeajuns în ziua bucuriei Maicii Domnului, cum să ne bucurăm și cum să-i mulțumim după cuviință pentru toate darurile și mijlocirile sale? Să începem a povesti minunile ei cele multe, prin care își revarsă neîmpușinat milele sale? Dar ele sunt fără de număr și niciodată nu ne-ar ajunge vremea pentru a le spune. Să încercăm poate cuvânt de laudă și de mulțumire întru cinstirea sfințeniei și negrăitei sale milostiviri? Dar ce-am putea oare spune noi gângavii și nepricepuții, în fața celeia de care se spăimântează arhanghelii, despre care filosofii se arată neînțelepți, iar ritorii cei mult grăitori rămân ca niște pești fără de glas? Nici un cu-

vânt nu este îndeajuns pentru slava celei mai înalte decât cerurile și mai curată decât strălucirile soarelui.

O, Fecioară, cântă Biserica, mai lesne este nouă să iubim noi tăcerea, ca ceea ce este fără de primejdie; căci a împleni cuvinte meșteșugite nu este lesne. Ci ne rugăm ție, dă-ne și putere să ne mărturisim noi nevrednicii, recunoștința și bucuria la acest praznic de dumnezeiască bucurie:

Bucură-te, că te-ai mutat la cele mai presus de ceruri!

Bucură-te, că de-a pururi mijlocești pentru neamul omenesc!

Bucură-te, că ai umplut de bucurie pe toți pământeni!

Bucură-te, că fericiți suntem și noi, cei care nădăjduim întru tine!

Bucură-te, cea plină de Har, care întru adormirea ta, nu ne lași pe noi!

Amin.